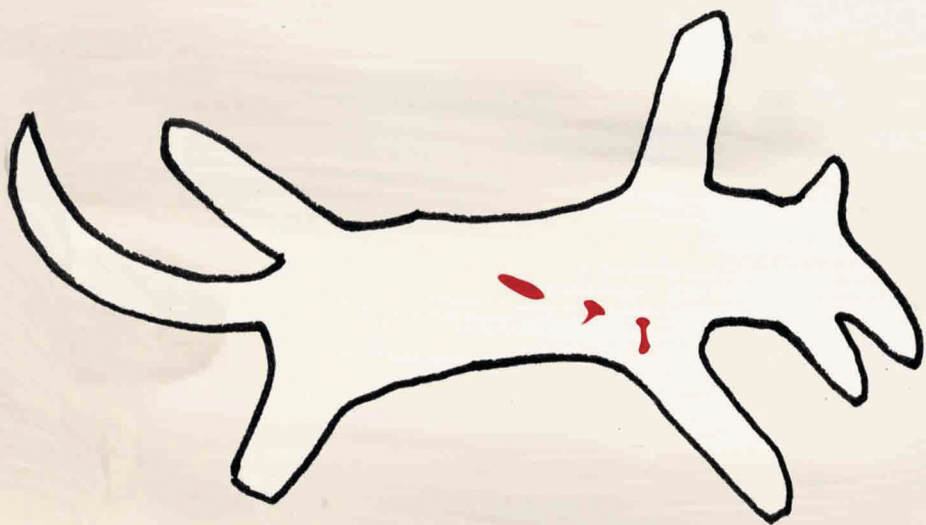

ΜΑΡΚ ΧΑΝΤΟΝ

**ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ
ΤΟ ΣΚΥΛΟ
ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:
THE CURIOUS INCIDENT OF THE DOG IN THE NIGHT-TIME
Από τις Εκδόσεις JONATHAN CAPE, Λονδίνο 2003
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ποιος σκότωσε το σκύλο τα μεσάνυχτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mark Haddon
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άννα Παπασταύρου
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Χριστόπουλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© Mark Haddon, 2003
© Εξωφύλλου: www.hen.uk.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2004

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2004

ISBN 978-960-274-793-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΚ ΧΑΝΤΟΝ

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ
ΤΟ ΣΚΥΛΟ
ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

*Μετάφραση:
Άννα Παπασταύρου*

*Επίμετρο:
Μαρία και Ελένη Παξινοῦ*

ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΟΥ ΑΠΕΣΠΑΣΕ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Whitbread Book of the Year Award 2004
Guardian Children's Fiction Prize 2003
Commonwealth Writers Prize Best First Book Award 2004
Booktrust Teenage Prize 2003
Spoken Word Audiobook of the Year 2003
South Bank Show Literature Award 2004
British Book Awards literary novel of the year 2004
British Book Awards children's novel of the year 2004
W H Smith Children's Book of the Year (Αγγλία) 2004
Waterstone's Literary Fiction Award (Αγγλία) 2004
McKitterick Prize (Αγγλία) 2004
Silver Kiss (Ολλανδία) 2004
LA Times First Fiction Award (ΗΠΑ) 2004
Yalsa Alex Award (ΗΠΑ) 2004
Grand Prix, Sankei Children's Book Award (Ιαπωνία) 2004
Premio Serono (Ιταλία) 2004
Premio Boccaccio (Ιταλία) 2004

*Αφιερωμένο
σ' εσένα, Sos*

*Ευχαριστώ τους
Κάθριν Χέιμαν, Κλερ Αλεξάντερ,
Κέιτ Σο και Ντίιβ Κοέν
για τη βοήθειά τους.*

Éducation et culture

Culture 2000

Η παρούσα έκδοση έγινε με τη συμβολή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Ηταν 7 λεπτά μετά τα μεσάνυχτα. Ο σκύλος κειόταν πάνω στο γρασίδι, καταμεσής της πρασιάς, μπροστά από το σπίτι της κυρίας Σίαρς. Τα μάτια του ήταν κλειστά. Έμοιαζε σαν να έτρεχε με τις μπάντες, όπως τρέχουν τα σκυλιά όταν νομίζουν πως κυνηγούν μια γάτα μέσα στον ύπνο τους. Όμως ο σκύλος ούτε έτρεχε ούτε κοιμόταν. Ο σκύλος ήταν νεκρός. Κι από το σκύλο εξείχε μια τσουγκράνα. Τα δόντια της τσουγκράνας πρέπει να είχαν διαπεράσει το σώμα του σκύλου πέρα ως πέρα και ύστερα να είχαν καρφωθεί στο χώμα, γιατί η τσουγκράνα δεν ήταν πεσμένη κάτω. Κατέληξα στο συμπέρασμα πως κάποιος είχε δολοφονήσει το σκυλί με την τσουγκράνα, γιατί δεν έβλεπα άλλες πληγές πάνω του και δε φαντάζομαι πως θα έμπηγε κανείς μια τσουγκράνα σ' ένα σκυλί αν εκείνο είχε ήδη πεθάνει από κάποια άλλη αιτία, όπως από καρκίνο για παράδειγμα ή από τροχαίο. Ωστόσο δεν μπορούσα να είμαι σίγουρος γι' αυτό.

Διάβηκα την αυλόπορτα της κυρίας Σίαρς και κατόπιν την έκλεισα πίσω μου. Προχώρησα στο γρασίδι του κήπου και γονάτισα δίπλα στο σκυλί. Έβαλα το χέρι μου στο μουσούδι του. Ήταν ακόμα ζεστό.

Το σκυλί λεγόταν Ουέλινγκτον. Ανήκε στην κυρία Σίαρς, η οποία ήταν φίλη μας. Ζούσε στην απέναντι πλευρά του δρόμου, δύο σπίτια πιο κάτω από το δικό μας, στα αριστερά μας.

Ο Ουέλινγκτον ήταν κανίς, όχι όμως από εκείνα τα μικρόσωμα κανίς που τους κάνουν κάτι περίεργα χτενίσματα, αλλά ένα μεγαλόσωμο κανίς. Είχε σγουρό μαύρο τρίχωμα, μα εάν ερχόσουν πιο κοντά, έβλεπες καθαρά πως το δέρμα κάτω από το τρίχωμα είχε ένα πολύ ωχρο κίτρινο χρώμα, σαν της κότας.

Χάιδεψα τον Ουέλινγκτον και αναρωτήθηκα ποιος τον είχε σκοτώσει και γιατί.

Με λένε Κρίστοφερ Τζον Φράνσις Μπουν. Ξέρω όλες τις χώρες του κόσμου με τις πρωτεύουσές τους, όπως και όλους τους πρώτους αριθμούς μέχρι το 7.507.

Όταν πρωτοσυνάντησα τη Σόμπαν, μου έδειξε αυτή την εικόνα

και κατάλαβα πως σήμαινε «λυπημένος», όπως δηλαδή ένιωσα όταν βρήκα το σκοτωμένο σκυλί.

Ύστερα μου έδειξε αυτή την εικόνα

και κατάλαβα πως σήμαινε «χαρούμενος», όπως όταν διαβάζω για τις αποστολές του διαστημικού λεωφορείου «Απόλλων» στο διάστημα, ή όπως όταν, τρεις ή τέσσερις τα ξημε-

ρώματα, είμαι ακόμα ξύπνιος και μπορώ να περπατάω πάνω-κάτω στο δρόμο παριστάνοντας πως είμαι ο μοναδικός άνθρωπος πάνω στη γη.

Ύστερα έφτιαξε μερικά σκίτσα ακόμα,

όμως εγώ δεν μπόρεσα να πω τι σήμαιναν.

Έβαλα λοιπόν τη Σόμπαν να σχεδιάσει πολλά τέτοια πρόσωπα και ύστερα να γράψει από κάτω τι ακριβώς σήμαιναν. Φύλαξα το χαρτί στην τσέπη μου και κάθε φορά που κάποιος μου έλεγε κάτι και δεν τον καταλάβαινα, το έβγαζα και το συμβουλευόμουν. Παρ' όλ' αυτά ήταν πολύ δύσκολο να συμπεράνω ποιο από τα σχέδια ήταν πιο κοντά στην γκριμάτσα που έκαναν, γιατί τα πρόσωπα των ανθρώπων κινούνται πολύ γρήγορα.

Όταν το είπα στη Σόμπαν, έβγαλε ένα μολύβι κι ένα άλλο κομμάτι χαρτί και είπε ότι αυτό που έκανα πιθανότατα έκανε τον κόσμο να νιώθει πολύ

Ύστερα έβαλε τα γέλια. Έτσι κι εγώ έκανα κομματάκια το αρχικό χαρτί και το πέταξα. Η Σόμπαν ζήτησε συγγνώμη. Τώρα πια, άμα δεν καταλαβαίνω τι μου λένε, ρωτάω τι εννοούν ή σηκώνομαι και φεύγω.

Τράβηξα την τσουγκράνα από το σκυλί, το πήρα στην αγκαλιά μου και το έσφιξα. Από τις τρύπες που του είχε ανοίξει η τσουγκράνα έσταζε αίμα.

Εμένα μου αρέσουν τα σκυλιά. Γιατί πάντα ξέρεις τι σκέφτεται ένα σκυλί. Το σκυλί έχει τέσσερις διαθέσεις: χαρούμενο, λυπημένο, θυμωμένο και σκεπτικό. Επίσης τα σκυλιά είναι πιστά και δε λένε ψέματα, γιατί δεν έχουν μιλιά.

Έσφιγγα το σκυλί στην αγκαλιά μου επί 4 λεπτά, όταν άκουσα ξεφωνητά. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα την κυρία Σίαρς να τρέχει στην πλακόστρωτη αυλή της προς το μέρος μου. Φορούσε πιτζάμες και ρόμπα. Τα νύχια των ποδιών της ήταν βαμμένα έντονα ροζ και δε φορούσε παπούτσια.

Φώναζε: «Τι στο διάολο έκανες στο σκύλο μου, γαμώτο;»

Δε μου αρέσει να μου φωνάζουν οι άνθρωποι. Φοβάμαι πως θα με δείρουν ή πως θα με αγγίξουν και γενικά δεν ξέρω τι με περιμένει.

«Άσε κάτω το σκυλί», φώναζε. «Άσ' το, το γαμημένο το σκυλί, για όνομα του Θεού!»

Άφησα το σκυλί πάνω στο γρασίδι κι έκανα πίσω 2 μέτρα.

Εκείνη έσκυψε κάτω. Σκέφτηκα πως θα σήκωνε το σκυ-

λί, αλλά δεν το έκανε. Ίσως να πρόσεξε πόσο αίμα είχε κυθεί και να μην ήθελε να λερωθεί. Όμως εκείνη δεν έκανε τίποτα, παρά άρχισε πάλι να ξεφωνίζει.

Έβαλα τα χέρια μου στ' αυτιά μου, έκλεισα τα μάτια μου και κύλησα μπροστά, ώσπου κουλουριάστηκα με το μέτωπό μου ζουληγμένο πάνω στο γρασίδι. Το γρασίδι ήταν νοτισμένο και κρύο. Ήταν ευχάριστο.

Αυτό εδώ είναι ένα μυθιστόρημα με φόνο και μυστήριο. Η Σόμπαν είπε πως έπρεπε να γράψω κάτι που θα είχα την επιθυμία να το διαβάσω ο ίδιος. Εγώ ως επί το πλείστον διαβάζω βιβλία σχετικά με επιστήμες και μαθηματικά.

Δε μου αρέσουν τα κανονικά μυθιστορήματα. Στα κανονικά μυθιστορήματα οι άνθρωποι λένε διάφορα, όπως: «Στις φλέβες μου κυλάει σίδηρο, ασήμι και κοινή λάσπη. Δεν μπορώ να μετατραπώ σε σταθερή γροθιά που σφίγγει όποιος δεν εξαρτάται από ερεθίσματα»¹. Τι θέλει να πει αυτό; Δεν έχω ιδέα. Ούτε και ο πατέρας μου. Ούτε κι η Σόμπαν ή ο κύριος Τζίβονς. Τους ρώτησα.

Η Σόμπαν έχει μακριά ξανθά μαλλιά και φοράει πολυεστρικά γυαλιά από πράσινο πλαστικό. Ο κύριος Τζίβονς μυρίζει σαπούνη και φοράει καφέ παπούτσια που το καθένα τους έχει κατά προσέγγιση 60 μικροσκοπικές στρογγυλές τρύπες.

Όμως εμένα μου αρέσουν τα μυθιστορήματα με φόνο

¹ Αυτό το διάβασα σ' ένα βιβλίο που βρήκα στη βιβλιοθήκη της πόλης, μια φορά που με πήγε η μητέρα μου στο κέντρο.

και μυστήριο. Γι' αυτό καταπιάστηκα να γράψω ένα τέτοιο.

Σ' ένα μυθιστόρημα με φόνο και μυστήριο κάποιος πρέπει να σκεφτεί ποιος είναι ο δολοφόνος κι ύστερα να τον πιάσει. Είναι ένας γρίφος κι αυτό. Αν είναι καλός ο γρίφος, μπορείς καμιά φορά να βρεις τη λύση πριν από το τέλος του βιβλίου.

Η Σόμπαν είπε πως το βιβλίο θα έπρεπε ν' αρχίζει με κάτι που να τραβήξει την προσοχή του κόσμου. Γι' αυτό κι εγώ άρχισα με το σκυλί.

Ακόμη, άρχισα με το σκυλί γιατί συνέβη σ' εμένα και μου είναι δύσκολο να φαντάζομαι πράγματα που δεν έχουν συμβεί σ' εμένα.

Η Σόμπαν διάβασε την πρώτη σελίδα και είπε πως ήταν αλλιώτικη. Έβαλε τη λέξη αυτή μέσα σε εισαγωγικά κάνοντας τη χαρακτηριστική κίνηση με το δείκτη και το μεσαίο δάχτυλο των δυο χεριών της. Είπε πως συνήθως στα μυθιστορήματα με φόνο και μυστήριο αυτοί που σκοτώνονται είναι οι άνθρωποι.

Εγώ είπα πως στο ??? ?? ?? ??? ???? ? είχαν σκοτωθεί δυο σκυλιά, το ομώνυμο σκυλί στην αρχή και το σπάνιελ του κυρίου Τζέιμς Μόρτιμερ ύστερα, αλλά η Σόμπαν είπε πως τα θύματα της δολοφονίας δεν ήταν αυτά, αλλά ο σερ Τσαρλς Μπάσκερβιλ.

Είπε πως αυτό συμβαίνει επειδή οι αναγνώστες νοιάζονται περισσότερο για τους ανθρώπους παρά για τα σκυλιά και πως, κατά συνέπεια, αν στο βιβλίο δολοφονηθεί ένας άνθρωπος, οι αναγνώστες θα θέλουν να συνεχίσουν να το διαβάζουν.

Εγώ είπα πως ήθελα να γράψω κάτι αληθινό και επίσης ότι ήξερα ανθρώπους που είχαν πεθάνει, αλλά πως δεν ήξερα κανέναν άνθρωπο που να είχε σκοτωθεί, εκτός από τον πατέρα του Έντουαρντ από το σχολείο, τον κύριο Πόλσον, αλλά αυτό ήταν ατύχημα σε ανεμοπορία, όχι φόνος,

άσε που δεν τον ήξερα τον άνθρωπο προσωπικά. Είπα επίσης ότι εγώ αγαπώ τα σκυλιά γιατί είναι πιστά και τίμια, και ότι μερικά σκυλιά είναι πιο έξυπνα και πιο ενδιαφέροντα από μερικούς ανθρώπους. Ο Στιβ, για παράδειγμα, που έρχεται στο σχολείο τις Πέμπτες, χρειάζεται βοήθεια για να φάει το φαΐ του και δεν μπορεί ούτε ένα ξύλο να τρέξει να σου φέρει. Η Σόμπαν με παρακάλεσε να μην το πω αυτό στη μητέρα του Στιβ.

Υστερα ήρθε η αστυνομία. Εγώ τους συμπαθώ τους αστυνομικούς. Φοράνε στολές με αριθμούς και ξέρεις ποια είναι η δουλειά τους. Σ' εμάς ήρθε μια αστυνομικήνα κι ένας αστυνομικός. Η αστυνομικήνα είχε μια μικρή τρύπα στο καλσόν της, στον αριστερό της αστράγαλο, κι ένα κόκκινο γδάρσιμο στη μέση της τρύπας. Ο αστυνομικός είχε ένα μεγάλο πορτοκαλί φύλλο κολλημένο στη σόλα του παπουτσιού του, που περίσσευε από τη μια μεριά.

Η αστυνομικήνα έβαλε τα χέρια της στους ώμους της κυρίας Σίαρς και την οδήγησε μέσα στο σπίτι.

Εγώ σήκωσα το κεφάλι μου από το γρασίδι.

Ο αστυνομικός έκανε βαθύ κάθισμα δίπλα μου και είπε: «Θα 'θελες να μου πεις τι τρέχει εδώ πέρα, νεαρέ;»

Εγώ ανασηκώθηκα και είπα: «Το σκυλί είναι νεκρό».

«Μέχρις εκεί το κατάλαβα», είπε αυτός.

«Νομίζω πως κάποιος σκότωσε το σκυλί», είπα εγώ.

«Πόσων χρόνων είσαι;» ρώτησε αυτός.

«Είμαι 15 χρόνων, 3 μηνών και 2 ημερών», απάντησα εγώ.

«Και τι ακριβώς έκανες στον κήπο;» ρώτησε αυτός.

«Κρατούσα το σκυλί», απάντησα εγώ.

«Και γιατί κρατούσες το σκυλί;» ρώτησε αυτός.

Αυτή ήταν μια δύσκολη ερώτηση. Ήταν κάτι που ήθελα να το κάνω. Τα συμπαθώ τα σκυλιά. Λυπόμουν που έβλεπα το σκυλί πεθαμένο.

Και τους αστυνομικούς τούς συμπαθώ και πράγματι ήθελα να απαντήσω στην ερώτηση όπως έπρεπε, όμως ο αστυνομικός δε μου έδωσε αρκετό χρόνο για να σκεφτώ τη σωστή απάντηση.

«Γιατί κρατούσες το σκυλί;» ρώτησε πάλι.

«Τα συμπαθώ τα σκυλιά», είπα.

«Εσύ σκότωσες το σκυλί;» ρώτησε αυτός.

«Δε σκότωσα εγώ το σκυλί», είπα εγώ.

«Δική σου είναι η τσουγκράνα;» ρώτησε αυτός.

«Όχι», είπα εγώ.

«Φαίνεσαι πολύ στενοχωρημένος με όλα αυτά», είπε αυτός.

Έκανε πάρα πολλές ερωτήσεις και τις έκανε πάρα πολύ γρήγορα. Κι αυτές στοιβάζονταν μέσα στο κεφάλι μου σαν τα καρβέλια στη βιοτεχνία όπου δουλεύει ο θεός Τέρι. Η βιοτεχνία είναι ένας φούρνος κι αυτός δουλεύει στα μηχανήματα που κόβουν τα ψωμιά φέτες. Μερικές φορές ο κόφτης δε δουλεύει αρκετά γρήγορα, το ψωμί βγαίνει ασταμάτητα και τότε μπλοκάρει. Μερικές φορές σκέφτομαι το μυαλό μου σαν μια μηχανή, αν και όχι πάντα σαν μια μηχανή κοπής ψωμιού. Έτσι είναι πιο εύκολο να εξηγήεις στους άλλους ανθρώπους τι συμβαίνει μέσα στο μυαλό σου.

Ο αστυνομικός μού είπε: «Θα σε ρωτήσω ακόμα μια φορά...»

Ξανακύλησα στο γρασίδι, πίεσα πάλι το μέτωπό μου πάνω του κι έβγαλα τον ήχο που ο πατέρας ονομάζει βογκητό. Βγάζω αυτόν τον ήχο κάθε φορά που πάρα πολλές πληροφορίες από τον έξω κόσμο εισβάλλουν στο κεφάλι μου. Είναι όπως άμα είσαι στενοχωρημένος και κρατάς το ρα-

διόφωνο κολλημένο στο αυτί σου και το ρυθμίζεις ανάμεσα σε δυο σταθμούς, οπότε το μόνο που ακούς είναι ένας λευκός ήχος. Ύστερα ανεβάζεις την ένταση στη διαπασών ώσπου να μην ακούς παρά μόνο αυτόν τον ήχο. Τότε ξέρεις πως είσαι ασφαλής, μιας και δεν μπορείς ν' ακούσεις τίποτ' άλλο.

Ο αστυνομικός έσφιξε το μπράτσο μου και με σήκωσε όρθιο.

Δε μου άρεσε που μ' έπιασε έτσι.

Και τότε ήταν που τον χτύπησα.

Αυτό το βιβλίο δεν πρόκειται να είναι ένα αστείο βιβλίο. Δεν μπορώ να λέω αστεία, γιατί δεν τα καταλαβαίνω. Να ένα αστείο για παράδειγμα, ένα από αυτά που λέει ο πατέρας:

Είχε κατεβάσει ρολά αλλά ακόμα έμπαινε φως.

Ξέρω γιατί αυτό υποτίθεται πως είναι αστείο. Ρώτησα κι έμαθα. Είναι γιατί το «κατεβάζω ρολά» έχει τις εξής δύο σημασίες: 1) κάνω συσκοτίση στο δωμάτιο και 2) κατεβάζω μούτρα, κλείνομαι στον εαυτό μου, απομονώνομαι και δε μιλάω σε κανέναν.

Αν προσπαθήσω να πω το αστείο στον εαυτό μου δίνοντας στην έκφραση δύο ή και παραπάνω διαφορετικές σημασίες ταυτόχρονα, είναι σαν ν' ακούω δύο ή τρία διαφορετικά μουσικά κομμάτια ταυτόχρονα, πράγμα που και με δυσχεραίνει και με σαστίζει, άσε που δεν είναι ευχάριστο όπως ο λευκός ήχος. Είναι σαν να προσπαθούν τρεις άνθρωποι να σου μιλήσουν ταυτόχρονα για διαφορετικά πράγματα.

Κι αυτός είναι ο λόγος που δεν υπάρχουν αστεία μέσα σ' αυτό το βιβλίο.

Ο αστυνομικός με κοίταζε κάμποση ώρα χωρίς να μιλάει. Ύστερα είπε: «Σε συλλαμβάνω για επίθεση κατά αστυνομικού οργάνου».

Αυτό με έκανε να νιώσω πολύ πιο ήρεμος, γιατί αυτό λένε οι αστυνομικοί στην τηλεόραση και στις ταινίες.

Ύστερα είπε: «Σε συμβουλεύω ανεπιφύλακτα να μπεις στο πίσω κάθισμα του περιπολικού, γιατί αν κάνεις πως δοκιμάζεις τίποτα παλικάριές, σκατόπαιδο, θα χάσω στ' αλήθεια την υπομονή μου. Κατάλαβες;»

Προχώρησα προς το περιπολικό, που ήταν παρκαρισμένο ακριβώς έξω από την αυλόπορτα. Αυτός άνοιξε την πίσω πόρτα κι εγώ μπήκα μέσα. Αυτός χώθηκε στη θέση του οδηγού και κάλεσε με τον ασύρματό του την αστυνομική, που ήταν ακόμα μέσα στο σπίτι. Της είπε: «Το καθαрмаτάκι μόλις μου χίμηξε, Κέιτ. Μπορείς να καθυστερήσεις λίγο με την κυρία Σ., όσο να τον αφήσω εγώ στο τμήμα; Θα πάρω τον Τόνι να πεταχτεί και να σε πάρει αυτός».

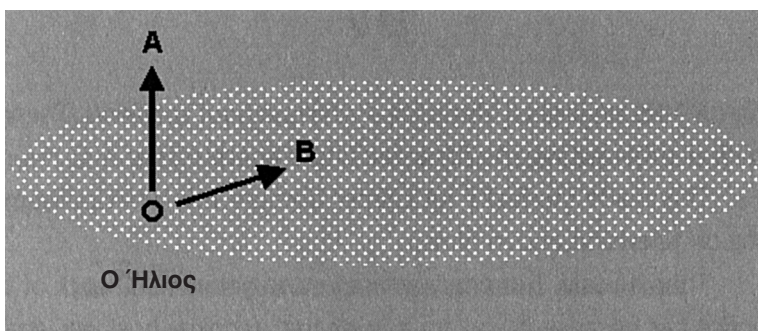
«Έγινε», είπε εκείνη. «Τα λέμε αργότερα».

Ο αστυνομικός είπε: «Ελήφθη, όβερ».

Και φύγαμε. Το περιπολικό μύριζε ζεσταμένο πλαστικό και άφτερ σείβ και πατατάκια από φασιφουντάδικο.

Καθώς πηγαίναμε προς το κέντρο της πόλης, εγώ περιεργαζόμουν τον ουρανό. Ήταν καθαρή η βραδιά και μπορούσες να διακρίνεις το Γαλαξία.

Μερικοί άνθρωποι νομίζουν πως ο Γαλαξίας είναι μια μακριά γραμμή από αστέρια, όμως δεν είναι έτσι. Ο γαλαξίας μας είναι ένας τεράστιος δίσκος από αστέρια με διάμετρο ίσαμε 100.000 έτη φωτός και το ηλιακό σύστημα είναι κάπου κοντά στην εξωτερική άκρη του δίσκου.

Όταν κοιτάξεις με κατεύθυνση Α, υπό γωνία 90° ως προς το δίσκο, δε βλέπεις πολλά αστέρια. Όταν όμως κοιτάξεις με κατεύθυνση Β, βλέπεις πολύ περισσότερα αστέρια, γιατί κοιτάξεις μέσα στο κυρίως σώμα του γαλαξία. Και επειδή ο γαλαξίας είναι δίσκος, βλέπεις μια λωρίδα από αστέρια.

Τότε σκέφτηκα γιατί οι επιστήμονες απορούσαν τόσο καιρό με το γεγονός ότι τη νύχτα ο ουρανός είναι σκοτεινός, παρόλο που υπάρχουν δισεκατομμύρια αστέρια στο στερέωμα. Κανονικά ο ουρανός θα έπρεπε να είναι γεμάτος από φως αστεριών, εφόσον υπάρχουν ελάχιστα πράγματα ανάμεσα που να εμποδίζουν το φως να φτάσει στη Γη.

Ύστερα υπολόγισαν ότι το σύμπαν εξαπλωνόταν, ότι όλα τα άστρα απομακρύνονταν βιαστικά το ένα από το άλλο με-

τά τη δημιουργία του σύμπαντος και ότι, όσο πιο μακριά βρίσκονταν τα αστέρια από εμάς, τόσο πιο γρήγορα κινούνταν, μερικά με ταχύτητα σχεδόν όση και του φωτός, κι ότι αυτός ήταν ο λόγος που το φως τους δεν έφτανε ποτέ σ' εμάς.

Μου αρέσει αυτό που συμβαίνει. Είναι κάτι που μπορείς να επεξεργαστείς μέσα στο μυαλό σου, αρκεί μονάχα να κοιτάξεις τον ουρανό πάνω από το κεφάλι σου τις νύχτες και να στοχάζεσαι χωρίς να είσαι υποχρεωμένος να ρωτήσεις κανέναν.

Κι όταν πάψουν οι εκρήξεις του σύμπαντος, όλα τα αστέρια θα κόψουν ταχύτητα, σαν μπάλα που εκσφενδονίστηκε στον αέρα, και κάποια στιγμή θα σταματήσουν και θ' αρχίσουν να πέφτουν όλα προς το κέντρο του σύμπαντος ξανά. Τότε δε θα υπάρχει τίποτα που να μας εμποδίζει να βλέπουμε όλα τα αστέρια του κόσμου, γιατί όλα θα κινούνται προς το μέρος μας, ολοένα και πιο γρήγορα. Και τότε θα καταλάβουμε πως ο κόσμος πρόκειται σύντομα να τελειώσει, γιατί όταν θα κοιτάζουμε ψηλά στον ουρανό τις νύχτες, δε θα υπάρχει σκοτάδι, παρά μονάχα το εκθαμβωτικό φως δισεκατομμυρίων αστεριών που θα πέφτουν σαν βροχή.

Μόνο που κανένας δε θα το δει αυτό, γιατί δε θα έχει απομείνει άνθρωπος στη Γη για να το δει. Πιθανότατα όλοι θα έχουν εξοντωθεί μέχρι τότε. Κι αν ακόμα υπάρχουν άνθρωποι ζωντανοί, δε θα το δουν, γιατί το φως θα είναι τόσο λαμπερό και καυτό, που όλοι θα τσουρουφλιστούν μέχρι θανάτου, ακόμα κι αν ζουν σε σήραγγες.

Τα κεφάλαια στα βιβλία αριθμούνται συνήθως με τα απόλυτα αριθμητικά **1, 2, 3, 4, 5, 6** και πάει λέγοντας. Εγώ όμως αποφάσισα να αριθμήσω τα κεφάλαιά μου με πρώτους αριθμούς **2, 3, 5, 7, 11, 13** και πάει λέγοντας, γιατί μου αρέσουν οι πρώτοι αριθμοί.

Και να πώς ανακαλύπτεις ποιοι αριθμοί είναι πρώτοι.

Κατ' αρχάς γράφεις όλους τους θετικούς ακέραιους αριθμούς του κόσμου.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	κ.λπ.

Ύστερα βγάζεις από τη μέση όλους τους αριθμούς που είναι πολλαπλάσιοι του 2. Ύστερα βγάζεις όλους τους αριθμούς που είναι πολλαπλάσιοι του 3. Ύστερα βγάζεις όλους τους αριθμούς που είναι πολλαπλάσιοι του 4, ύστερα του 5, του 6, του 7 και πάει λέγοντας. Οι αριθμοί που απομένουν είναι οι πρώτοι αριθμοί.

	2	3		5		7			
11		13				17		19	
		23						29	
31						37			
41		43				47			κ.λπ.

Ο κανόνας της ανακάλυψης των πρώτων αριθμών είναι στ' αλήθεια απλός, αλλά κανένας δεν επεξεργάστηκε ποτέ έναν απλό τύπο που να σου λέει αν ένας πάρα πολύ μεγάλος αριθμός είναι πρώτος αριθμός ή αν θα είναι πρώτος ο επόμενος. Αν ένας αριθμός είναι πραγματικά πολύ πολύ μεγάλος, μπορεί ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής να χρειαστεί χρόνια για να ανακαλύψει αν είναι πρώτος αριθμός.

Οι πρώτοι αριθμοί μάς χρησιμεύουν για να γράφουμε κώδικες και στην Αμερική είναι καταχωρισμένοι ως Στρατιωτικό Υλικό. Αν βρεις έναν με πάνω από 100 ψηφία, πρέπει να ενημερώσεις τη CIA κι αυτοί σου τον αγοράζουν προς 10.000 δολάρια. Όμως αυτός δεν είναι και πολύ καλός τρόπος για να βγάζεις το ψωμί σου.

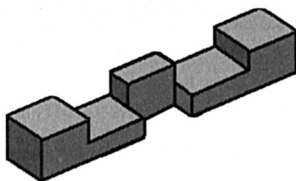
Οι πρώτοι αριθμοί είναι αυτό που απομένει αφού αφαιρέσεις όλα τα στερεότυπα. Εγώ πιστεύω ότι οι πρώτοι αριθμοί είναι σαν τη ζωή: είναι πολύ λογικοί αλλά δε θα μπορούσες ποτέ να επεξεργαστείς τους κανόνες τους, ακόμα κι αν έτρωγες όλο σου τον καιρό να τους σκέφτεσαι.

Οταν πήγα στο αστυνομικό τμήμα, με υποχρέωσαν να βγάλω τα κορδόνια από τα παπούτσια μου και ν' αδειάσω τις τσέπες μου στο μπροστινό γραφείο, για την περίπτωση που είχα κάτι μέσα το οποίο θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω για να σκοτωθώ ή για να τους ξεφύγω ή για να επιτεθώ σε κανέναν αστυνομικό.

Ο αστυφύλακας πίσω από το γραφείο είχε πολύ τριχωτά χέρια και είχε φάει τόσο πολύ τα νύχια του, που είχαν ματώσει.

Στις τσέπες μου είχα τα εξής:

1. Ένα σουγιά του ελβετικού στρατού με 13 εξαρτήματα, ανάμεσα στα οποία κι έναν απογυμνωτή καλωδίων, ένα μικροσκοπικό πριόνι, μια οδοντογλυφίδα και μια πένσα.
2. Ένα κομμάτι σπάγκο.
3. Ένα κομμάτι από ένα ξύλινο παζλ σαν κι αυτό:

4. 3 σβόλους ποντικοτροφή για τον Τόμπι, το ποντίκι μου.
5. 1,47 λίρες (δηλαδή ένα κέρμα της 1 λίρας, ένα κέρμα των 20 πενών, δύο κέρματα των 10 πενών το καθένα, ένα κέρμα των 5 πενών κι ένα κέρμα των 2 πενών).
6. Έναν κόκκινο συνδετήρα.
7. Ένα κλειδί της εξώπορτας.

Φορούσα επίσης το ρολόι μου και ήθελαν να το αφήσω κι αυτό στο γραφείο, όμως εγώ είπα πως το είχα ανάγκη, επειδή έπρεπε να ξέρω τι ώρα ήταν ακριβώς. Κι όταν προσπάθησαν να μου το βγάλουν, στρίγκλισα, οπότε κι αυτοί με άφησαν να το φοράω.

Με ρώτησαν αν είχα οικογένεια. Είπα πως είχα. Με ρώτησαν ποια ήταν τα μέλη της οικογένειάς μου. Είπα πως ήταν ο πατέρας, αλλά πως η μητέρα είχε πεθάνει. Είπα επίσης πως ήταν κι ο θεός Τέρι, βρισκόταν όμως στο Σάντερλαντ και ήταν αδελφός του πατέρα μου. Ήταν και οι παππούδες μου, όμως τρεις από αυτούς είχαν πεθάνει και η γιαγιά Μπάρτον ήταν σ' ένα γηροκομείο, γιατί είχε γεροντική άνοια και νόμιζε πως ήμουν κάποιος που έπαιζε στην τηλεόραση.

Ύστερα μου ζήτησαν να τους πω τον αριθμό τηλεφώνου του πατέρα μου.

Τους είπα πως είχε δύο αριθμούς, έναν του σπιτιού κι έναν του κινητού του, και τους τους είπα και τους δύο.

Ήταν ωραία στο κελί της αστυνομίας. Ήταν σχεδόν ένας τέλειος κύβος, 2 μέτρα μήκος επί 2 μέτρα πλάτος επί 2 μέτρα ύψος. Περιείχε, κατά προσέγγιση, 8 κυβικά μέτρα αέρα. Είχε ένα μικρό παράθυρο με κάγκελα, και στην απέναντι πλευρά μια μεταλλική πόρτα με μια μακριά, λεπτή σχισμή κοντά στο έδαφος για να περνάνε δίσκους με φαγητό, και ψηλότερα μια χαραμάδα με συρταρωτό πορτάκι, για να μπορούν να κοιτάζουν μέσα οι αστυνομικοί και να βεβαιώ-

νονται πως οι φυλακισμένοι δεν το είχαν σκάσει ή δεν είχαν αυτοκτονήσει. Υπήρχε επίσης ένας πάγκος με επίστρωση αφρολέξ.

Αναρωτήθηκα πώς θα το έσκαγα αν ήμουν ήρωας μιας ιστορίας. Θα ήταν δύσκολο, γιατί τα μόνα πράγματα που είχα ήταν τα ρούχα μου και τα παπούτσια μου, που δεν είχαν και κορδόνια.

Κατέληξα πως το καλύτερο σχέδιο θα ήταν να περιμένω μια πραγματικά ηλιόλουστη μέρα και τότε να χρησιμοποιήσω τα γυαλιά μου για να συγκεντρώσω το φως του ήλιου πάνω σ' ένα κομμάτι από τα ρούχα μου και να τους βάλω φωτιά. Τότε θα δραπετεύα, μόλις έβλεπαν τον καπνό και μ' έβγαζαν από το κελί. Κι αν δεν τον πρόσεχαν, θα μπορούσα να κατουρήσω πάνω στα ρούχα μου και να σβήσω τη φωτιά.

Αναρωτιόμουν μήπως η κυρία Σίαρς είχε πει στην αστυνομία πως εγώ είχα σκοτώσει τον Ουέλινγκτον. Επίσης αν θα πήγαινε φυλακή μόλις η αστυνομία μάθαινε ότι τους είχε πει ψέματα. Γιατί το να λες ψέματα για άλλους ανθρώπους λέγεται «συκοφαντία».

Με τους ανθρώπους μπερδεύομαι. Αυτό συμβαίνει για δύο βασικούς λόγους. Ο πρώτος βασικός λόγος είναι ότι οι άνθρωποι λένε ένα σωρό πράγματα χωρίς να χρησιμοποιούν καθόλου λέξεις. Η Σόμπαν λέει πως το να σηκώνεις το ένα φρύδι μπορεί να σημαίνει ένα σωρό διαφορετικά πράγματα· ότι μπορεί να σημαίνει «θέλω να κάνουμε έρωτα», όπως μπορεί και να σημαίνει «νομίζω πως αυτό που μόλις είπες ήταν μεγάλη βλακεία».

Η Σόμπαν λέει επίσης πως, άμα κλείσεις το στόμα σου και εκπνεύσεις δυνατά από τη μύτη, μπορεί να σημαίνει πως έχεις χαλαρώσει ή πως βαριέσαι ή πως έχεις θυμώσει και πως όλα εξαρτώνται από την ποσότητα του αέρα που βγαίνει από τη μύτη σου, από την ταχύτητα που έχει και από το σχήμα που παίρνει το στόμα σου όταν το κάνεις, όπως κι από το πώς κάθεται και από το τι είπες μόλις πριν από λίγο, καθώς και από εκατοντάδες άλλα πράγματα που είναι υπερβολικά περίπλοκα για να τα επεξεργαστείς μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ο δεύτερος βασικός λόγος είναι ότι οι άνθρωποι συχνά μιλάνε χρησιμοποιώντας μεταφορές. Να μερικά παραδείγματα μεταφορών:

**Λύθηκε ο αφαλός μου από τα γέλια.
Έχε τα μάτια σου δεκατέσσερα.
Βγάλανε τ' άπλυτά τους στη φόρα.**

Η λέξη «μεταφορά» σημαίνει κουβαλάω κάτι από το ένα μέρος στο άλλο και σε πολλές γλώσσες προέρχεται από τα ελληνικά, δηλαδή από τις ελληνικές λέξεις *μετά* (που θα πει *από το ένα μέρος στο άλλο*) και *φέρειν* (που θα πει *κουβαλάω*) και ισχύει όταν περιγράφεις κάτι χρησιμοποιώντας μια λέξη στη θέση ενός πράγματος διαφορετικού από τη λέξη. Αυτό σημαίνει πως η λέξη «μεταφορά» είναι μια μεταφορά.

Νομίζω πως θα έπρεπε να λέγεται «ψέμα», γιατί δε λύνεται ο αφαλός μας από τα γέλια και οι άνθρωποι δε βγάζουν τα άπλυτά τους στη φόρα· τα πλένουν. Κι όταν προσπαθώ να σχηματίσω μια εικόνα της φράσης στο κεφάλι μου, απλώς μπερδεύομαι, γιατί δεν είναι δυνατόν να σου φυτρώσουν ξαφνικά 14 μάτια για να γίνεις προσεκτικός. Στο τέλος φτάνεις να ξεχάσεις για τι πράγμα μιλούσε ο άλλος.

Το όνομά μου είναι μια μεταφορά. Με λένε Κρίστοφερ, δηλαδή Χριστόφορο, και θα πει αυτός που *φέρει τον Χριστό*, από τις ελληνικές λέξεις *χριστός* (ο χρισμένος από τον Θεό) και το ρήμα *φέρω*, και ήταν το όνομα που δόθηκε στον Άγιο Χριστόφορο επειδή πέρασε τον Ιησού Χριστό στην αντίπερα όχθη ενός ποταμού.

Αυτό σε κάνει να αναρωτιέσαι πώς άραγε τον έλεγαν πριν περάσει τον Χριστό από το ποτάμι. Μπα, τίποτα δε θα τον έλεγαν, γιατί αυτή η ιστορία είναι μια αποκρυφιστική ιστορία, πράγμα που σημαίνει πως κι αυτή ψέματα είναι.

Η μητέρα μου συνήθιζε να λέει ότι το όνομα Χριστόφορος έχει ωραίο νόημα, επειδή σημαίνει το να είναι κανείς ευγενικός και πρόθυμος να βοηθήσει, εγώ όμως δε θέλω το όνομά μου να σημαίνει ιστορίες για καλοσύνες και για βοήθειες. Εγώ θέλω το όνομά μου να σημαίνει εμένα.

Τι σημαίνουν
5 κόκκινα αυτοκίνητα
στη σειρά;
Ότι σήμερα η μέρα είναι:

- α. Καλή
- β. Σχεδόν καλή
- γ. Σούπερ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-960-274-793-3

9 789602 747933

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 02556